στίας τοῦ Λαοῦ πρὸς τὸ Στέμμα—τὸν σπόρον ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἡ Σανίδα ἀνεβλάστησε.

Ὁ κ. Δηλιγιάννης εὑρῆκε κάτω ἕτοιμο τὸ ἔδαφος. Αὐτὸς λίγο ἐκοπίασε. Κι' αὐτὸς για ἕνα μόνον ἠμπορεῖ νὰ καυχᾶται, τὸ ὁποῖον εἶνε δημιούργημά του καὶ κτῆμα του, ὅτι ἔκαμε τὸν ἀγαθὸν καὶ ἀφελῆ λαὸν νὰ πιστεύσῃ πῶς ὑπονομεύεται τὸ Σύνταγμα, πῶς ὁ Βασιλεὺς ἐβάλθηκε σώνει καὶ καλὰ νὰ ἀτρέψῃ τὸ Πολίτευμα καὶ νὰ μᾶς διοικήσῃ Μοναρχικῶς.

Ἡ Μοναρχία ἐχρειάζετο στὸν κ. Δηλιγιάννην γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τοὺς θεσμούς του—τὸ πολιτικόν του δηλ. πρόγραμμα. Καὶ οἱ θεσμοὶ πάλιν τοῦ ἐχρειάζοντο γιὰ νὰ τοῦ φιλοτεχνήσουν τὴν Σανίδα—τὴν μονην δηλ. καὶ τὴν κραταιὰν αὐτὴν Δύναμιν ἡ ὁποῖα τὸν βαστάει στὴν Ἀρχήν.

Εἰργάσθη λοιπὸν κανονικώτατα ὁ ἄνθρωπος! Διὰ τῆς Μοναρχίας στοὺς Θεσμοὺς, καὶ διὰ τῶν Θεσμῶν στὴν Σανίδα. Μένει τώρα νὰ ἰδοῦμε καὶ σὲ ποιὸ λιμάνι ἀσφαλὲς θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ ἡ Σανίδα του.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ

Συνέχεια τῆς Κυβερνητικῆς Δημοκοπίας.—Πότε, πῶς καὶ γιατὶ δημοκοποῦν οἱ Ἀρχηγοὶ τῶν Πολιτικῶν κομμάτων. — Τὸ Στέμμα ἐνθαρρύνει τὴν Δημοκοπίαν τῶν Συμβούλων Του.

ΣΑΡΩΝΙΚΟΣ

Δὲν τραγουδῶ τὴ δόξα σου. Στὴν πρωϊνὴ γαλήνη
Ὁ κρουσταλλένιος ψλοῖσβος σου τὴν κελαϊδεῖ τερπνά,
Καὶ πάλι ὅταν βυθίζεται ὁ ἥλιος κι' ὅταν χύνῃ
Τοὺς μενεξέδες σε γιαλοὺς καὶ γραμμωτὰ βουνά,

Στῆς Σαλαμῖνος τὸ νησὶ τριγύρω πλημμυρίζει
Ἀπάνω ἀπὸ τὸ γαλανὸ καὶ ἀτάφανο νερό,
Μια λάμψη, μόλις ρόδινη, τὴ μέρα νὰ θυμίζῃ
Ποῦ ὁ' εἶχε βάψῃ ἄλικο τὸ αἷμα τὸ ἱερό.

Τὰ καραβάκια τραγουδῶ ποῦ πᾶνε γιὰ τὰ ξένα,
Κι' ὡς δείχνουνε στὸ βάθος σου ψιντάσματα πανιῶν,
Σὰ στοιχειωμένα φαίνονται, κι' ὅσα εἶδα ἐγὼ σβυμμένα
Λέω πῶς τὰ σέρνουν στὴ σιωπὴ τῶν ἔρμων λιμανιῶν

Τὶς βάρκες μὲ τὸ δίχτυα τους καὶ μὲ τὰ πεταχτάρια,
Καὶ κάτω ἀπὸ τὴ τέντα τους τὴ ψιτώχεια τοῦ ψαρᾶ,
Κι' ἀκόμα μὲ στὰ δίχτυα τους φανταχτερὰ τὰ ψάρια
Νὰ σπαρταροῦνε κωμικὰ μαζὶ καὶ θλιβερά.

Μὲ παίρνει τοῦ Σιρόκου σου ἐμένα ἡ ἄγρια λάμια,
Ὅταν ανοίγῃ ἔτσι βαθιὰ τὸ κῦμα καὶ κυλᾷ
Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ λίγο φῶς στὰ σκοτεινὰ θαλάμια,
Καὶ πάμ τὴ νύχτα τοῦ βυθοῦ στὰ σύννεφα ψηλά.

Καὶ τότε ἀκούω τοῦ κύματος τρελλοὺς τραγουδιστάδες
Νὰ παίρνουν τὴν ἀόριστη καὶ μυστικὴ πνοὴ
Ποῦ κρύβουνε στοὺς κύκλους των θαμένη, οἱ ἀχιβάδες
Καὶ μιὰν ἀτελείωτη ἀπ' αὐτὴ νὰ ψιτείνουνε βοή...

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΩΘΗΚΕ

«... Πολὺ ἀκόμα δὲ θὰ διψᾷς
φλογισμένη καρδιά!
Ὑπόγεση εἶνε στὸν ἀγέρα
ἀπ' ἄγνωστα στόματα μοῦ σαλπίζεται
—ἡ μεγάλη αὔρα ἔρχεται.

Νίτσε

— Πάει, τελείωσε! τελείωσε ἡ παλιὰ δουλειά! τώρ' ἀρχίζουμε τὴ νέα... Ὑπογράψαμε πειὰ μὲ τοὺς παλαιοὺς τὸ συμβολαιο ποῦ μοῦ ζήτησαν... ἔδωκα τὴν ὑπογραφή μου... πέταξα τὸνομά μου καὶ δὲν ἔχω τίποτε πειὰ μαζῆ τους! Δὲν ἔχω πειὰ ὄνομα! τί μοῦ χρειάστηκε ἕως τώρα; τί περισσότερο παρὰ γιὰ νὰ μὲ καλοῦν στὸ παλιό, στὸ ψευτοπαίχνιδο τους; δὲν ἔχω πειὰ ὄνομα... δὲ θὰ τὸ ξανακούσω .. δὲ θὰ ξανατρομάξω στὸ ἄκουσμά του... τώρα καὶ μπρὸς θὰ μιλῶ καὶ θ' ἀκούω τὸν ἑαυτό μου... κι' ὁ ἑαυτός μου εἶνε ἑαυτός μου παντοῦ καὶ πάντοτε... Θυμᾶσαι τὸ δηλητήριο ποῦ μᾶς εἶχε δώσει νὰ πιοῦμε κάποιος; Δὲ τὸ ξεχνῶ μὰ καὶ δὲ τὸ χαμπαρίζω! Τὸ πίνω καὶ σὰ θέλω τὸ βγάζω σὲ λίγο ψεύτικο! «Οἱ σημερινοὶ ποτὲ δὲ θύστεργαν, δὲ θιπεφάσιζαν νὰ θυσιασθοῦν γιὰ τὸ χατῆρι τοῦ μέλλοντος. .» Ὦ τὸ δηλητηριαστή! «δὲ θ' ἀποφάσιζαν νὰ θυσιασθοῦν!» γιατὶ νὰ θυσιασθοῦν; Ἡ ἐλευθερία μου λοιπὸν πρέπει νὰ χρωστᾷ εὐγνωμοσύνη στὴ θυσία μου; Ὄχι! Ἐλευθερία δεμένη μὲ τῆς ἀνθρώπινες ἐφευρέσεις δὲν εἶν' ἐλευθερία. Εἶν' ἀκόμη σκλαβιά... εἶνε σὰν νὰ μὴ πιστεύῃς πῶς ἔκαμες ἕνα τέτοιο δρόμο καὶ στέκεσαι καὶ βλέπεις πίσω σου σὰ νὰ θέλῃς νὰ ξαναγυρίσῃς .. γιατὶ δὲν εἶσαι ἄξιος νὰ πᾷς πειὸ μπροστά! Μὰ ἐγὼ εἶμαι πειὰ ἐλεύτερος! καὶ δὲ στρέφω τὰ μάτια μου.. τραβῶ μπρός! Ἄ, τί κλωτσιὰ ἦταν αὐτὴ ποὔδωκα στὸ σπάγγο ποῦ μοῦχαν μπερδέψει τὰ πόδια... ποιὸς, ἀλήθεια. μοῦχε δέσει τὰ χέρια καὶ πρὸ πάντων τὰ μάτια καὶ μοῦλεγε πῶς ὁ σπάγγος εἶν' ἀλυσσίδα; Κανένας ἀπὸ τοὺς ἀνύπαρχτους ἀψεντάδες, βέβαια, ποῦ κατασκεύασαν γιὰ ὡρισμένην ἐποχὴ καὶ γιὰ ὡρισμένες ἀνάγκες οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι. . Ἀλλοίμονο! καὶ μεῖς ποὔμαστε οἱ τελευταῖοι τοῦ εἰδους μας, ἐξακολουθοῦσαμε νὰ γυρίζωμε στὴ «διαγεγραμμένη περιοχὴ» μὲ δεμένα μάτια! Ἔννοιωσες ἐσὺ καμμιὰ θυσία, ἐσὺ ποῦ ἐλευθερώθης πειὸ μπροστά, θυσία ποῦ νὰ σὲ παρακολουθῇ;

— Ἔννοιωσες στῆς πρῶτες στιγμὲς μετὰ τὴ κλωτσιά μου, τῆς κλαψιάρικες παρακλήσεις ἑνὸς σάπιου μισαποθαμένου.. ποῦ τὸν ἀπιτελείωσα μὲ μια γερὴ γροθιὰ στὸ σύβερκο καὶ τὸν ἐκαταχώνιασα εἰς ἕναν ὑπονομο ..

— Τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔννοιωσα... ὁ σπάγγος ἔσπασε κι' οὔτε ξαναφάνη στὸ δρομο μου.

— Αὐτὸ ἐμηγείτοι... ἐλευθερώθης ἔπειτ' ἀπὸ ἄλλους. . ἀπὸ λίγους ἄλλους.

— Δὲν ἤξερα πῶς εἶχαν κι' ἄλλοι ἐλευθερωθεῖ!.. μοῦ τὸκρυβαν...

— Αὐτὸ σ' ἔσωσι... Ἔτσι τὸ πῆρες κατάδικό σου τὸ ἔργο .. τὸ πῆρες σὰ νὰ πρέπε νὰ τὰρχίσῃς ἐσὺ πρῶτος... σὰ νὰ μὴ μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς. . Ὦ! μακάρι ὅλοι ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ ἐμᾶς νὰ τὸπαιρναν ἔτσι! Γιὰ πές μου... πῶς ἔγινε:

— Ἤτανε νύχτα... ἐννοιωθα μέσ' ἀπ' τὸ μαντῆλι πῶς τὰ μάτια μου ἄνοιξαν. ἤθελαν νὰ ἰδοῦν... τὰ αἰστανόμουν σὰν ἐξυγειωμένα ἄλογα νὰ χλιμιντροῦν ἀνήσυχα .. μὰ τὸ μαντῆλι ἦταν δύσκολο νὰ πέσῃ... ἀγωνιζόμουν καὶ ἕνας ἴδρωτας καφτερὸς μοῦκαιγε τοὺς κροτάφους... σ' αὐτὴ τὴν ἔνταση τῶν δυνάμεων .. ἄκουσα· εὐλογημένη ἀτιγμή! Ἄκουσα στὴ διπλανὴ κάμερα ποὔλεγαν: Τί ἔχουμε 'μεῖς ν' ἀνακατευτοῦμε: τί μᾶς μέλλει; ἂς εἶνε καλά...» κ' εἶπαν τὸνομα ποῦ μᾶς εἶχαν δώσει... ταράχτηκα! νόμισα γιὰ μιὰ στιγμὴ πῶς τἄλεγα 'γὼ αὐτὰ τὰ λόγια .. Ἴσως νὰ τὰ εἶχα πῆ κάποτε. Ἄ! ἔτσι λοιπόν! Ἂς ἦμαι καλὰ ἐγὼ, ὁ—κ' εἶπα τότε τὸνομά μου—ἀφ' ὅ εἶν' ἔτσι, ἂς εἶνε... Σᾶς πετῶ τὸνομά μου... κι' ἐγὼ φεύγω,.. Ἐφρύαξα, δὲ μιλοῦσα. Εὐλογημένη νύχτα! Σὰν πέταξα στὴ διπλανὴ κάμερα τὸνομά μου, δίνω μιὰ τελευταία κλωτσιὰ, σπάζει ὁ σπάγγος, λυῶνται τὰ πόδια μου, τὰ χέρια μου... ρίχνω τὸ μαντῆλι καὶ τρέχω ἀλαλιασμένος στὸ δρομο... ἀνάσαινα .. ἀνάσαινα γιὰ πολλὴ ὥρα... ἔβλεπα πῶς εἴμουν γιὰ καλὰ ἐλεύτερος... πηδῶ καὶ σὰν ἀθῶος κατάδικος ποὔφυγε ἀπὸ τὴ φυλακή του... τρέχω κατὰ τὸ βράχο· τὸν ἀνέβηκα σὰν ἀγριοκάτσικο... Ἐκεῖ θέλησα νὰ σταθῶ... μὰ δὲ μποροῦσα... τὰ πόδια μου δὲ μάκουγαν... καὶ τρέχω... τρέχω ψηλότερα ὡς ποῦ 'χάραξε... Ὦ! μονάχος κι' ἐλεύτερος στὴν εὐλογημένη μου χαραυγὴ εἶδα—Ὦ! τῆς χαρές μου καὶ τοὺς πόθους μου!—εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ πέρα τὴ θάλασσα θαμπὴ καὶ θαμπὰ τ' ἀκρεβούνια... σὲ λίγο χρυσώθηκαν ἀπὸ τὸν ἥλιο... ἡ θαμπάδα χάθηκε ὅπως τὸνομά μου, καὶ γεμᾶτος ἀπ' αἴσθησι ἄκουα ὅλα τὰ σιγοψιθυρίσματα τοῦ μακροῦ δάσους... κι' ὀσφραινόμουν ὅλα τὰ εὐωδιάσματα τῆς πολύχρωμης φύσεως...»

Καὶ σὰν Πρόσπερος ἐγώ, ὅλος μάγεια καὶ πνευματικὴν ἐνέργεια τοῦ εἶπα: Γύρε τώρα στὰ μαλακὰ χορταράκια σου, ποῦ εἶνε ὡραῖα στὸ δρισερὸν ἴσκιο τους, νἀποκοιμηθῆς, ἀδελφέ μου, γιὰ νὰ ἰδῆς τὴ συνέχεια αὐτοῦ τοῦ ὄνειρου... ἀγαπημένε ἀδελφέ μου, γύρε νἀποκοιμηθῆς».

Κι' ἀποκοιμήθηκε ὁ ἐλευθερωμένος ἀδελφός μου. Ὁ Ἄριελ μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους ἀερίους συντρόφους του, σιγοψάλλοντας ἔστησαν ἕνα χορὸ ἀπὸ τοὺς καλλίτερους ποῦ ξέρουν καὶ ἡ Ἴριδα γιὰ χάρι τῆς Ἁρμονίας ξεδιπλώθη ἀπὸ πάνου μας μὲ ὅλα της τὰ ὡραῖα χρώματα...

Ο ΠΟΡΤΙΕΡΗΣ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ

ΓΑΒΡΙΗΛ Δ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

ΟΝΕΙΡΟ ΕΑΡΙΝΗΣ ΠΡΩΪΑΣ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΜΠΕΛΕΤ

«Γιὰ ἕνα στεφανάκι;
Τὸ τραγοῦδι τοῦ Παμφίλου»

Πρόσωπα τοῦ δράματος

Ἡ Τρελλὴ
Βεατρίκη
Βιργίνιος
Ὁ Γιατρὸς
Θεοδότη
Σιμωνέττα
Παμφίλος

(Μία εὐρύχωρη στοὰ, τὲ μίαν ἀρχαία τοσκανικὴ ἔπαυλι ὀνομασμένη Ἀρμιράντα, ἀνοιγμένη μεταξὺ πετρίνων στύλων, φωτεινὴ καὶ ἥσυχη καθὼς μία πτέρυγα μοναστηριοῦ. Ἐπάνω στοὺς κάθε μιαν ἀπὸ τὶς δύο πλάγιες πλευρὲς, εὑρίσκεται μία θύρα μὲ τὸ ἐπιστύλιο σκαλισμένο μεταξὺ δύο ἀγαλμάτων, ἀνυψωμένων ἐπάνω σὲ ὑποβαστάγματα. Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ ἐλεύθερα τόξα τῶν στύλων, ποῦ ἡ χελιδονοφωλιὰ μόνον στολίζει, φαντάζει ἕνας κῆπος περιτριγυρισμένος μὲ φράκτες κυπαρίσσων καὶ λόφων ἀπὸ ὅπου προβάλλουν, σὲ ὅμοια διαστήματα, πυκνόφυτα ἀμάραντα κομμένα σὲ σχέδιο στρογγυλῶν νεκρικῶν καλπῶν. Στὸ μέσον εἶνε ἕνα πέτρινο πηγάδι, κι' ἐπάνω εἰς τὰ χείλη του στρυφογυρίζει ἕνα σιδερένιο κλῆμα, μὲ τὰ τσαμπιά του σκουριασμένα καὶ συμπλεγμένα σὲ τρόπον ὥστε νὰ συγκρατοῦν τὲς ὑδρίες. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, πλαγιασμένες ἐπάνω στοὺς ὁλόγυρα τείχους, προβάλλουν ἡ στέγες ὅπου εὐημεροῦν προφυλαγμένα τὰ ξυνόδενδρα στὰ μεγάλα καὶ κοκκινωπὰ ἀγγεῖα ἀραδιασμένα ἐπάνω στὰ σκαμνιὰ μὲ διαφορετικὴ τάξι. Ἀνάμεσα ἀπὸ μία κιγκλιδωτὴ θύρα, στὸ βάθος, φαίνεται τὸ ἄγριο δάσος ὅπου παίζει ὁ πρωϊνὸς ἥλιος· ὅραμα ἀπεριορίστων δυνάμεων καὶ χαρῶν. Στὴ στοὰ, γύρω ἀπὸ τὰς πλίνθους τῶν στύλων, εἶνε μαζωμένα ἄπειρα ἀγγεῖα ἀνθεμίδων, ἀπείρως γλυκῶν στὴ λεπτότητά τους τὴν παιδική, ἀπέναντι στοὺς στερεοὺς καὶ μακροβίους φράκτας. Καὶ ὅλες ἡ χάρες τῆς νέας ἀνοίξεως σκορπίζονται στὴν αὐστηρὴ καὶ μελαγχολικὴν ὄψιν ποῦ γεννοῦν ἡ συμμετρικὲς μορφὲς τῆς ἀμαράντου καὶ κρυφῆς πρασινάδας· ὥστε ὁ κῆπος γεννᾷ τὴν ἀνθρωπίνην εἰκόνα ἑνὸς συλλογισμένου ἀνθρώπου κάτω ἀπὸ ἕνα ὁλόδροσο στεφάνι).

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Ὁ κηπουρὸς Παμφίλος, κάτω ἀπὸ τὴ στοὰ καταγίνεται νὰ κλαδεύσῃ ἕνα χαμόδενδρο πορτοκαλλιᾶς, νεοβαλμένο ἀπὸ τὸ θερμοκήπιον καὶ ἕτοιμο νἀνθίσῃ μέσα σ' ἕνα ἀγγεῖον ἀκουμπισμένον ἐπάνω σ' ἕνα ἐπιστύλιο ἀναποδογυρισμένο. Ἡ νέα φύλαξ Σιμωνέττα, εἶνε κοντά του καὶ παρακολουθεῖ μὲ πλάνα μάτια, σχεδὸν ἐκθαμβα τὸ ἔργον τῶν ἐμπείρων χειρῶν).

ΠΑΜΦΙΛΟΣ τραγουδῶν:

Γιὰ ἕνα στεφανάκι
Ποῦ εἶδα μιὰ φορὰ,
Στὸ κάθε λουλουδάκι
Σπαράζει μιὰ καρδιά.
Μέσα 'στὸ περιβόλι
Ἡ νύμφη μου θἀλθῇ
Μονάχη νὰ μ' εὑρῇ,
Μ' ἀγάπης μέθη ὅλη·
Μέσα 'στὸ περιβόλι...

Λύριο θὰ ξανοίξουν ὅλα τὰ λουλούδια... Ἑκατομμύρια λουλούδια. . Δὲν εἶδα ποτὲ μία πλειὸ ὡραία ἄνθησι. Τὰ μελίσσια θἄρχουν νὰ βυζάξουν φέτος 'στὴν Ἀρμιράντα! Κάτω ἀπὸ τὶς στέγες ἀκούγετε ἕνα βοΐσμα ποῦ ζαλίζει.

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΟΔΟΞΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Ἀθῆναι 16 Μαρτίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΚΑΛΑ ΤΑ ΕΙΠΕ

σωστὰ, τσεκουρίτα, δικαιότατα ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς στὴν δίκην τῆς δ. Ὀλγας Μπασκλαβάνη. Πιθανὸν νἀδίκησε τὸ κορίτσι. Πιθανὸν ἡ ἡρωὶς τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος νὰ εἶχε λόγους σοβαροὺς, μὴ ἀποκαλυφθέντας ὅμως κατὰ τὴν διαδικασίαν, νὰ ὁπλισθῇ μὲ ρεβόλβερ καὶ νὰ φυτέψῃ μιὰ σφαίρα στὴν πλάτη τοῦ Ἐπιόρκου ἐραστοῦ της. Πιθανὸν νὰ ἐπυροβόλησε μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ ρεκλαμάρῃ τὴν τιμήν της, ὅπως θέλουν νὰ πιστεύσουν μερικοὶ, καὶ γιὰ νὰ παίξῃ τὸν τριπλοῦν καὶ μελοδραματικώτερον ρόλον ἐρωμένης, θύματος καὶ ἡρωΐδος.

Ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς ὅμως δὲν ὡμίλησε ἀποκλειστικῶς γιὰ τὴν κατηγορουμένην, δὲν περιωρίσθηκε μόνον σ' αὐτήν. Ὡμίλησε γενικώτερον περὶ τῆς τιμῆς, ἀπέδειξε τὴν ἐλαστικώτητα τὴν ὁποίαν ἐπιδέχεται τὸ ἀφηρημένον αὐτὸ πρᾶγμα, καὶ μᾶς ἀπεκάλυψε μὲ τοὺς σαφεῖς καὶ μὲ τοὺς φωτεινοτάτους λόγους του, μίαν πληγὴν τῆς κοινωνίας μας, μίαν εἰδεχθεστάτην πληγὴν, ὄχι πλέον τῶν διαζομένων παρθένων, ἀλλὰ τῶν ἐκβιαζομένων μνηστήρων διὰ τῆς ἀσφαλεστάτης μεθόδου τῆς Παρθενίας.

Μᾶς εἶπε δηλαδὴ, ὅτι καθὼς ὑπάρχουν διεφθαρμένοι νέοι οἱ ὁποῖοι τόχουν γιὰ δουλειὰ νὰ ἐξαπατοῦν τὰ ἄμυαλα κορίτσια, ὑποσχόμενοι σ' αὐτὰ γάμον, ἔτσι ὑπάρχουν καὶ διεφθαρμέναι, ἠθικῶς πάντοτε, παρθένοι αἱ ὁποῖαι περιφέρουν τὸν ἔρωτά των ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ μέχρις ὅτου ἐπιτύχουν κανένα ἠλίθιον ὁ ὁποῖος τρέμων πρὸ τῆς ἐκτοξευομένης κατ' αὐτοῦ ἀπειλῆς: ἢ τὴν τιμήν μου ἢ τὴν ζωήν σου! θἀναλάβῃ νὰ πληρώσῃ διὰ τοῦ γάμου ὅλα τὰ ὄχι καὶ τόσον αἰσθηματικὰ χρέη τῶν προκατόχων του.

Χειροκροτοῦμεν καὶ 'μεῖς τὴν πανηγυρικὴν ἀθώωσιν τῆς ἡρωΐδος τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος. Αὐτὸ ὅμως δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ χειροκροτήσωμεν καὶ τοὺς λόγους τοῦ κ. Εἰσαγγελέως καὶ νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὕστερ' ἀπὸ δυὸ τρία τέτοια δράματα καὶ ἀπὸ ἰσαρίθμους πανηγυρικὰς ἀθωώσεις, θὰ φιλοδοξοῦν νὰ παίζουν ρόλον Ἰωάννας Δ' Ἄρκ τῆς τιμῆς ὅλ' αἱ ἄβραι δεσποινίδες, ἐκεῖναι τοὐλάχιστον ποὺ γνωρίζουν τὸν εὔκολον τρόπον νὰ ἐκδικοῦνται τὴν Τιμὴν ἀλλ' ἀγνοοῦν καὶ τὸν δυσκολώτατον τρόπον νὰ τὴν προστατεύουν κινδυνεύουσαν.

ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΡΝΕ

ἑνὸς κυρίου ὁ ὁποῖος εἶδε τὴν δ. Φραγκοπούλου στὸν Ἀρχιεπιθηρουργόν:

— «Μιὰ εὐγένεια, μιὰ ἀβρότης ἐλαφρὰ, στὸ πρόσωπό της, στὸ παράστημά της, στὰς κινήσεις της. Ὑπόκρισις καλή, ἀρκετὰ καλή. Ἰδίως στὰς τελευταίας πράξεις. Ἀλλὰ φωνή;.. Ἄλλα ἀπαγγελία; Θεέ μου! Πόσον θὰ ἐκέρδιζε ἡ νεαρὰ καλλιτέχνις ἂν ἔπαιζε παντομίμα, ἂν δὲν ὡμίλοῦσε κ' ἐγὼ ἂν εἴμουν κωφός!..

«Γιὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ λογίου νέου κ. Χρυσανθάκου μιὰ καὶ μόνη λέξις: Ἀπαισία, ἀπαισιωτέρα καὶ ἀπὸ τὸ δρᾶμα τοῦ Ὀνέ!»

ΜΙΑΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ

διαδήλωσιν, κυοφορουμένην ἐπὶ τοῦ παρόντος, μεταδίδομεν μεθ' ὅλης τῆς δυνατῆς καὶ ἐπιβαλλομένης εὐλαβείας στοὺς ἀναγνώστας μας.

Οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι τῆς Δραματικῆς τοῦ Ὠδείου Σχολῆς σκέπτονται ἢ μᾶλλον τὸ ἀπεφάσισαν μεθαύριον, ποὺ θὰ ἔλθῃ ἐδῶ ὁ Γάλλος Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, νὰ μεταβοῦν ἐν σώματι καὶ νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ τοὺς ἀφήσῃ κἄνα δυὸ μῆνας ἀκόμη τὸν κ. Τρουφιὲ, μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀδείας του.

Κατόπιν τῆς εἰδήσεως αὐτῆς, ἐλπίζομεν, ὅτι θἀποστομωθοῦν καὶ οἱ ὀλίγοι ἀκόμη οἱ ὁποῖοι ἐξακολουθοῦν νἀμφιβάλλουν περὶ τῆς τελεσφόρου διδασκαλίας τῶν ἑταίρου τῆς Γαλλικῆς κωμῳδίας.

ΧΡΥΣΣΑΛΙΔΑ

Ὅπως τρελλὴ τοῦ κάμπου χρυσσαλίδα
Στὰ μυρωδάτα ἄνθη τρέχει γύρω
Μέσα στὴν τρέλλα τοῦ χοροῦ τὴν εἴδα
Νὰ χύνῃ τὸ παρθενικό της μύρο.

Μοῦ μέθυσε τὸ μύρο τὴν καρδιά μου
Τρελλὸς γυρίζω γιὰ νὰ τήνε πιάσω
Τὴ χρυσσαλίδα ποὺ πετᾷ μακρυά μου,
Τοῦ κάκου δὲν μπορεῦσα νὰ τὴν φθάσω!

Τελείωσ' ὁ χορὸς κι' οἱ καλεσμένοι
Φεύγουν, ἀδειάζει ἡ σάλα καὶ γαλήνη
Σκορπιέται· ἡ καρδιά μου ἔρμη μένει
Ἀλλὰ ζωὴ τὸ μύρο της μοῦ δίνει.

Μιθος

ΝΑ ΠΑΡΑΙΤΗΘΗ

ἢ νὰ μὴ παραιτηθῇ, νὰ κάμῃ ἐπὶ τέλους κἄτι ὁ κ. Λυμπρίτης, νὰ λάβῃ μιὰ ὡρισμένην ἀπόφασιν, γιὰ νὰ ἡσυχάσουμε.

Τόσες ἡμέρες τώρα μᾶς παιδεύει παραιτούμενος μὲ τὰς πράξεις του καὶ μὴ παραιτούμενος μὲ τὰς ἐπισήμους κι' ἐπανειλημμένας δηλώσεις καὶ ἀντιδηλώσεις καὶ διαδηλώσεις του καὶ μᾶς ἔχει φέρει σὲ τέτοιο σημεῖον, ὥστε ὅλοι εἴμεθα προθυμώτατοι νὰ σοῦ ποῦμε:

— Ἔχε μας παραιτημένους, κ. Ὑπουργὲ, καὶ μὴ παραιτεῖσαι του λόγου σου!

ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗΝ ΣΚΗΝΗΝ

ἀκόμη δὲν τὴν εἴδαμε ἐν τῇ δράσει συνεπῶς δὲν πρέπει καὶ νὰ τὴν καταδικάζωμεν.

Εἶνε ἡ ἀλήθεια πῶς εἴδαμε τὰ τοιχοκολλῆθέντα προγράμματά της τὰ ὁποῖα καθόλου δὲν μᾶς ἐνθουσίασαν. Ἀλλὰ τί βγαίνει ἀπὸ ἕνα πρόγραμμα; Τὰ προγράμματα τοῦ Β. Θεάτρου, τὰ πρῶτα, δὲν εἶχον οὔτε «Μακεδονίαν» οὔτε σκηνικὰ κοκορέτσια, καὶ ὅμως τὸ Β. Θέατρον δὲν ἔκαμε ἕως τώρα ἀπολύτως τίποτε.

Ἔπειτα τὰ προγράμματα τόσον τῶν ὑποψηφίων βουλευτῶν, ὅσον καὶ τῶν ὑποψηφίων θεάτρων ἔχουν χάσει κάθε σημασίαν στὸν τόπον μας.

Καθόλου λοιπὸν παράδοξιν ἀπὸ τὴν «Ἐθνικὴν Σκηνὴν» νὰ βγῇ τίποτε γενναῖον, καὶ γι' αὐτὸ ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὐλάχιστον, νομίζομεν πῶς μᾶς ἐπιβάλλεται νὰ εἴμεθα φειδωλοὶ στοὺς ἐπαίνους καὶ στὰς κατακρίσεις μας.

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ

βουλευτοῦ, Κυβερνητικοῦ μάλιστα, τὸν ἀκούσαμε

Μελίσσια καὶ χελιδόνια παντοῦ σὲ μεγάλον ὀργασμό· κυψέλες καὶ φωλιές... Καὶ σὰν τί πρᾶγμα συλλογίζεσαι Σιμωνέττα; Τὸ στεφάνι;

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ (συνερχομένη ἀπὸ τὴν ἔκστασί της) Ποιὸ στεφάνι;

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. Τὸ νυφιάτικο στεφάνι.

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ. Χαρὰ σ' ἐσένα Παμφίλε, ποὺ χεις πάντα τὸ γέλοιο 'στὸ στόμα! Ἐγὼ λιγάκι ἀκόμη κι' ἀποκοιμιώμουν ὁλόρθη. Τὰ μάτια μου εἶνε γεμάτα ὕπνο. Τὴν νύκτα εἴχαμε ξενύκτι 'στὴν Ἀρμιράντα... Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ μελίσσια ποὺ κάνουν αὐτὸ τὸ χρυσὸ βούτσμα... Ἀπρίλης γλυκοΰπνος. Ἄ, πῶς θὰ ἐκοιμώμουν εὐχάριστα μέσα 'στὰ χόρτα, ἐκεῖ κάτω, ὅπου εἶνε ὑψηλὰ, ἕως τὸ μεσημέρι. Χαρὰ σ' ἐσένα!

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. Ἀγρύπνησες τὴν νύκτα; Γιὰ τὴν Ἀρχόντισσα Ἰσαβέλλα; Ἦταν ἀνήσυχη;

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ. Δὲν ἡσύχασεν οὔτε μιὰ στιγμή. Ἔμεινα ὧρες κι' ὧρες μαζύ της, ἐπάνω 'στὴν ἀστρακιὰ, κάτω ἀπὸ τὴ σελήνη, νὰ τῆς πλέκω καὶ νὰ τῆς ξεπλέκω τὶς πλεξοῦδες τῶν μαλλιῶν Κάθε τόσο μ' ἐρωτοῦσεν ἂν τὶς ἔβλεπα νὰ λευκάζουν. Ἡ νύκτα ἤτανε δροσερὴ· κι, αὐτὴ μέσα στὸ ἐλαφρὸ φόρεμά της ἐπάγωνεν, ἔτριζαν τὰ δόντια της. Τί λύπη! Τί λύπη! Ὅταν τὴν ἔπειθα νὰ ξαναέμπαινε, ἐσηκώνετο, ἔκανε κανένα βῆμα πρὸς τὴν ἔξοδο· ἀλλ' ὁ φόβος ξαφνικὰ τὴν ἔπιανε. Κι' ἐφώναζε: «Ὄχι, ὄχι. Εἶνε ἐκεῖ, εἶνε ἐκεῖ, 'πίσω ἀπὸ τὴ θύρα.»

Ἄ, ἂν ἄκουες τὴ φωνή της σ' αὐτὴ τὴ στιγμή! Φαίνεται σὰν ἀληθινὰ νὰ εἶνε κἄποιος πίσω ἀπὸ τὴ θύρα... Ἐμείναμεν ἔτσι ὡς τὰ χαράγματα... Μία σεληνοφεγγιὰ ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἔβλεπα στὴ ζωή μου... Τραγουδοῦσαν τὰ νυκτοπούλια... Μοῦ ἐπριγγόταν ἡ καρδιά... Καὶ ἡ Δέσποινα Βεατρίκη εἶχε κατεβῇ καὶ ἔκλαιγεν ἐπάνω 'στὸν ἐξώστη.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. Καϋμένο πλᾶσμα! Λυποῦμαι πλειὸ πολὺ αὐτὴν ἀπὸ τὴν τρελλή, βλέποντάς την ἔτσι θυσιασμένη... χωρὶς ἔρωτα...

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ. Πάντα 'στὸν ἔρωτα ἔχεις τὸν νοῦν σου σύ;

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. Καὶ σύ;

Μία παῦσις

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ. Βλέπεις ποὺ σέρνει ὁ ἔρως!

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. Ὅταν δὲν εἶν' εὐλογημένος.

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ. Εὐλογημένος μᾶς εἶνε! Λέγω γιὰ τὴ Δέσποινα Βεατρίκη...

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. Γιὰ τὴ Δέσποινα Βεατρίκη; Ὁ νέος ἐκεῖνος κύριος, λοιπὸν, ποὺ ἔρχεται μὲ τἄλογο...

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ. Δὲν ξέρω, δὲν ξέρω.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. Ποιὸς εἶνε; Δὲν ξέρεις;

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ. Εἶνε ὁ ἀδελφός...

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. Ὁ ἀδελφός; Ποιανοῦ;

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ. Τοῦ σκοτωμένου.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. Τοῦ σκοτωμένου;

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ κυρίου ποὺ τὸν ἐσκότωσεν ὁ δοῦκας εἰς τὸ Πότζιο Γεράρδη, 'στὸ δωμάτιο τῆς Ἀρχόντισσας Ἰσαβέλλας...

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. Ἄ, καταλαβαίνω... Καὶ τώρα ἔρχεται...

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ. Δὲν ξέρω.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. Τὸν εἶδα τἄλλο πρωὶ νὰ πλανιέται 'στὸ δάσος. Φαίνεται πολὺ νέος. Ἔχει μόλις τὸ πρῶτο ἀπαλὸ χνοῦδι 'στὰ μάγουλα. Εἶχε δέσῃ τἄλογό του σἕνα δένδρο· κι' ἐφαίνετο σὰν κἄποιον νὰ ἐπερίμενε, σὰν νὰ ἐγύρευε κἄποιον. Ἔρχεται γιὰ τὴ Δέσποινα Βεατρίκη;

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ. Δὲν ξέρω.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. Μὰ δὲν ὑπάρχει τὸ αἷμα μεταξύ τους: Ἀγαπιῶντο ἀπὸ πρῶτα, οἱ δύο ἀδελφοὶ μὲ τὶς δύο ἀδελφές;

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ. Ἴσως... Δὲν ξέρω...

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. Μὰ εἶν' ἀλήθεια—πὲς—πῶς τὸν ἄλλον τὸν ἐσκότωσαν 'στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἀρχόντισσας Ἰσαβέλλας, ἐνῶ ἐκοιμώτανε, καὶ ὅτι τὸ αἷμα τὴν ἔβρεξε, καὶ ὅτι ἔμεινεν ὅλη τὴν νύκτα ἀγκαλιασμένη μὲ τὸ πτῶμα, καὶ ὅτι τὴν αὐγὴ ἤτανε τρελλή;

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ. Ρώτησε τὴ γριὰ ποὺ ξέρει τὸ κάθε τι.

(ἀκολουθεῖ)